

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Η παρακάτω νόστιμη ιστορία συνέβη την εποχή που οι Άγγλοι πολεμούσαν εναντίον των Μπόερς, στο Τράνσβαλ.

Μιά νύχτα ένα ταίρια Άγγλων στρατιωτών έφτασε και στάθηκε στους πρόποδες ενός λόφου, έλάνο στον όποιο έπρόκειτο να στήσουν ένα κανόνι. Οι άνδρες, οι όποιοι βάδισαν από το πρωί, ήσαν κατάκοποι και γι' αυτό, μόλις στάθηκαν, ρίχτηκαν άμέσως στον ύπνο, για να ξεπνήσουν πριν άξομα ξημερώσει και να στήσουν το κανόνι στο λόφο.

Κατά τα μεσάνυχτα όμως, ένας από τους σκοπούς, που φρουρούσαν το στρατόπεδο, άντελήθη υπόλοφος θορόδους μέσα από σκοτάδι. Δέχθηκε μάλιστα και μερικές βλοπτες σιές, που έκανόντο έλάνο στο λόφο. Είδοποιήσε λοιπόν σχετικώς τον άρχηγό του ταίριατος, ό όποιος όμως δέν έδωσε καμιά σημασία στις πληροφορίες του.

—Κουταμάρες!... έλεε. Η φαντασία σου θάναυ...

—Άρχηγέ, επέμεινε ό σκοπός, φοβάμαι ότι είναι οι έχθροί! Έλάτε και ό ίδιος άν θέλετε ν' άκούσετε.

Ο άρχηγός σιζώθηκε πράγματι και φθάνοντας στη θέσι του σκοπού, πιάθηκε κι' άφογρόστρηξε. Τη φορά αυτόν άκούγονταν καθαρώτατα ό θορόδος.

—Καλά, έλεε. Ο λόφος πρέπει να καταλήφθη άπόψε!...

Οι στρατιώτες σηκώθηκαν, ντήθηκαν άδούρνα κι' έτοιμάστηκαν για έργο. Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή, αλλά μπορούσαν να διακρίνουν το ήφωμα και διεκθνήθηκαν προς αυτό. Ένω έπιλοιάζαν, άκουγαν ζοηρότερους τούς ήηους και μάλιστα διεκθριαν έδω κι' εκεί κάποιες κινήσεις σιαών έλάνο στην χορηγή.

Έξαφνι κάθε θορόδος έπαισε κι' ένω οι άνδρες άνέβαιναν προφυλακτικά το λόφο, άκούστηκε ξαφνικά να κατακαλύη από την χορηγή ένας τεράστιος θορός. Δέν είχαν συνέλθει άξομα από την πρώτη έκκληξι τούς οι Άγγλοι, όταν και δεύτερος θορός κατακαλύησε από την άποστημ πλαγιά του λόφου και τρίτος και τέτατος, κι' άλλοι πολλοί, ό ένας κατόαν του άλλου.

—Δέν έχουν πολεμοφόδια! φώναξε τότε θοιαιμθεντικά ό άρχηγός. Άπάνω τους παιδιά, και τούς φάγαμε!...

Οι στρατιώτες όρμησαν προς το λόφο, άνοίγοντας άγριο τριμεζίδι. Οι έχθροί έπειδι άκριβώς δέν είχαν όπλα, έτράπησαν εις άπακτον φυγήν, ζητηφορίζοντας το λόφο με τρομερά ούφλοισματα.

Πολλοί μάλιστα, στη φυγή τους, έπεσαν, χωρίς να το θέλουν, μέσα στις πέξεις του επιτιμειμένου έχθρού και τότε οι Άγγλοι κατάλαβαν την τρομερή γαφα τους. Γιατί οι πανικόβλητοι όπλα άντίπαλοι δέν ήσαν Μπόερς, αλλά τεράστιοι λίθκοι, που, ποός ξερεί πως, βρέθηκαν έλάνο στο λόφο.

Όποσώητατε, διετάχθη παύσις του πορός. Σε λίγο μάλιστα έγγραφη και ή σκετικη έκθεσις, ή όποια άνεφερε ότι, χωρίς στην πειθαρχία και την γενναιότητα των άνδρων του ταίριατος, σήτητήσαν κατά κράτος και έξεδιώχθησαν από έπικαιρον θέσιν άγρια στήγη κτηνωδών έχθρών!...

Όσες θα γινόντουσαν την άλλη Κυριακή, "Όλο το χοριό και το Σύνταγμα είδοποιήθηκε καταλήφθηκε και έγχαρώσεν. "Ο Γιάννης άγράφσε τα δώρα : "Ένα καθρεφτάκι με τεκεδένια όσχη, μιιά χτένα τριανταφυλλιά κι' ένα μπουζάλκι με μύρο από...καυφορόα.

Στην ώρισιμένη ώρα ό Γιάννης με τον Παίδα, τον κομπάρσο, έφτασαν στο χωμόσπιτο της...νύφης, κάποια χαμοκέλλα, που είχαν προορισει επί ποτό. "Ο Παίδας έσπρωξε το Γιάννη μέσα κι' έκλεισε την πόρτα. "Ο... γαμπρός, σαστισμένος στην άρχη και συγκινημένος, κοινοστάθηκε για να συνέλθη "Υστερα ξεδιάλυνε κατά το βάθος κάτι σάν γυναικα!...

—Νάηνε! σκέφθηκε. Αήτή εινε ή νύφη!...

Ηλθίσαισε, λοιπόν, και κατέθεσε τα δώρα στους πόδας της.

—Σ' αγαπώ! της ψηθίρισε συγχρόνως. "Όλα θάναυ δικά σου!... Η καρδιά μου κι' ή γελάδες μου!...

—Κι' έγώ σ' αγαπώ περι—περιπαθώς! Του άπάντησε ή δίδην Έλενίσσα.

Ο Γιάννης ξεδάραψε τότε. Θέλησε να ριχτή στην άγκαλιά της και να την φιλήσει στενωφάτα.

Μά ό ροδωμόγολος φαντάρος, που τον είχαν ντύσει επί τούτω γυναικία, πούφτασε, του φόρεσε στον όμο του ένα σαμάρι και πήδησε έστειρα καβάλλα του!...

Τό τί έγινε, δέν λέγεται παιά. Σύννεφο ή καρπαζιά!...

Άναστατώθηκε το χοριό. Πανηγύρι σοστό.

Από τότε, όταν λέγανε του Γιάννη :

—Νά σέ παντρέψομαι, βρε Γιάννη;

—Άνα, άπαντούσε, σηκόνοντας άπάνω το κεφάλι του.

—Γιατί, μωρέ Γιάννη;

—Απ' τον καρπό που με γέλασε εκείνος ό παληοφαντάρος, δέν έχω παιά μάτια για γυναίκες!... Τις σιζάθηκα. Καλύτερα να βλέπω τις γελάδες μου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΙΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μικυντέν και Λουμπού. Η άπάντησις του εδουειδίητου χειρουργού. Ο Ρισελιέ και οι συκοφαντούμενοι. Η έξωφρενικη στενεκέφαιξη έδμητοπία της Ισπανικης Αύλης. Πώς την έπαξε ένας γενναίος ιππέτης. Η...ιερα κνημη της βασιλίσσης, κτλ.

Ο περιήμιος Γάλλος χειρουργός Μοικτόν προσεκήληθη μιιά μέρα να κάμη έγχείρησι στον καρδιναλίο Λουμπού, πρωθυπουργό της Γαλλίας. Ο καρδιναλίος, μόλις είδε το γιατρό, του έλεε :

—Προσέχετε, γιατρέ, να μη μ' έγχειρήσετε όπως έγχειρίζετε τούς άθλιους εκείνους φτωχούς του νοσοκομείου σας.

—Έξοχώτατε, άπάντησε τότε ό εδουειδίητος γιατρός, ό καθέννας από τούς φτωχούς μου, που έσείς αποκαλείτε άθλιους, όταν βρίσκειται κάτω απ' το χειρουργικό μου νυστέρι, είναι για μένα ένας πρωθυπουργός!...

***

Ο καρδιναλίος Ρισελιέ, πρωθυπουργός της Γαλλίας επί Λουδοβίκου ΙΙ', όσες φορές άκουγε να κατηγορούν κανέναν, συνήθιζε να λέη :

—Ηθέλα να γνωρίσω αυτόν τον άνθρωπο. Βεβαίως θάχη κάποια αξία για να καταφέρωνται τόσο εναντίον του!...

***

Σε μιιά κληρητικη έκδραση κάποτε ή βασιλίσσα της Ισπανίας, σύζυγος του Φίλιππου Β', γιορμάστηκε από το άλογο της κι' έμεινε κρεμασμένη από τον αναβόλεια, στον όποιον είχε κρεμασμένη το πόδι της. Εδύγχως το άλογο στάθηκε άμέσως κι' έτσι ή βασιλίσσα σώθηκε από βέβαιο θάνατο. Το πόδι της όμως ήταν τόσο γερά κλεμαμένο, ώστε ήταν άδύνατο να τό ελευθερώσει μόνη της ή βασιλίσσα. Η θέσις της λοιπόν ήταν πολύ κρίσιμη, γιατί από στιγμή σε στιγμή μπορούσε το θεομίσημο άλογο να κάλψησι άδέσποτο και να την κατασυντρίη. "Όλοι οι αήλικα άξιόλοθοι της παρακολούθησαν τη σιγήν αυτή με άγωνία, χωρίς να μπορούν να προσφέρουν στη βασιλίσσα καμιά βοήθεια, γιατί ό πρώτος στανιάρχης, ό μόνος ό όποιος κατά την έθμητοπία είχε δικαίωμα να έγψη το πόδι της βασιλίσσης έλεπε εκείνη τη στιγμή.

Επί τέλους, ένας έπιότης, άγνωστος στην έθμητοπία της Ισπανικης Αύλης, έπλησίασε κι' ελευθερώσε τη βασιλίσσα δέχτηκε να πιή ένα ποτήρι σαμπάνιας εις ύμειαν τον. Ένω έμιας έπιανε, έπεσαν μερικές σταλαγματιές κι' έθροξαν το φουέρι της.

Η Μαργαρίτα άνοιξε τότε την τσάντα της για να βγάλη το μακτιλι της και να καθαρίσει τις σταγόνας.

Ο Δίμηρχος όμως, παρεξηγώντας την κίνησι της βασιλίσσης, και νηθίζοντας πως θάθαγε χαίματα για να πληρώσει, έσπεισε να της κηλήσει ζητηροματικώτατα :

—Α! "Όχι, Μεγαλειότητά! Το κρασί σας είναι πληρωμένο. Σας κεράσαμε έμεις!...

***

Κόκκαλο ή βασιλίσσα.

Ο Λουδοβίκος 16ος της Γαλλίας ήταν όνομαστός για την πολυγαμία του.

Όταν την 19ην Αύγουστο του 1792 οι αυτοκρατορικοί σωματομύλακες έξωντόθησαν από τούς επαναστάτες, ό βασιλεύς και ή βασιλίσσα κατέφυγαν, ζητώντας τη σωτηρία τους, στην Έθμηκη Συνέλευσι. Ένω λοιπόν ή συνέλευσις σινεδριάζε, ό Λουδοβίκος ζήτησε κάτι να φάη, γιατί πεινούσε τρομερά. Η Μαρία Άντουανέττα του παρετήρησε ότι δέν ήταν σοστό να φροντίξει για φαί, τη στιγμή που σινεδριάζε ή έθνοσινελεύεισις, σιζητούσε θέματα έμίστης σημασίας.

Ο Λουδοβίκος όμως ήταν άμετάπητος και δέν θα ήσυχάζε άν δέν του έφερναν μιιά ψητή όρνιθα, την όποια καταβρόχιζε στο ποδάρι, μαζί μ' ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί.

—Τώρα που έπαψε πλέον να διαμαρτύρεται ή κοιλιά, τον λόγον έχει ό νούς! έλεον ό βασιλεύς, σκουπίζοντας τα χέρια του!...

